

Reflexió política psicològica

Un relat de: [Nefertiti](#)

Reconec que sé molt poc de política, però sí que m'agrada molt la psicologia i crec que d'aquesta en sé una mica més. Sé que quan es pretén disminuir un comportament no desitjat s'administra un càstig, que pot ser positiu (pals i cops al nas) o negatiu (retirar la dignitat). Sé que l'administració d'un càstig produeix l'efecte oposat al desitjat i que en comparació amb altres tipus de contingències és el menys eficaç. Que de res serveix un càstig si no es minimitza la causa de la conducta no desitjada, que el càstig sovint incrementa un major comportament agressiu, problemes emocionals, indefensió apresada..., i que és nul a l'hora d'incorporar comportaments nous, ja que es limita a eliminar el comportament no desitjat.

Sé que hi ha un tipus d'aprenentatge denominat aprenentatge per observació o modelatge, que consisteix en aprendre i adquirir comportaments d'acord amb la "imitació" del comportament dels altres. I per desgràcia sé, que els nens/es fan servir com a models als seus "adults".

Sé que algunes persones no han après a tolerar certes emocions incòmodes com la por a la pèrdua i la frustració, i que aquestes mateixes es recolzen en la Constitució (un símbol, una construcció) per no acceptar aquestes emocions, justificant així, la seva dificultat per connectar amb la pèrdua d'alguna cosa valuosa.

Sé que les persones porten molt malament els duels, que sovint s'afecten a les comunitats com a persones que no els volen, i que els obliguen a quedar-se on no volen estar per egoisme, per les seves necessitats i no per amor. Que igual que existeixen dependències emocionals, hi ha dependències autonòmiques en què s'intenta canviar als altres perquè no volen perdre el que els altres els aporten, i no per amor (a la pàtria). Que es confon amor amb necessitat, i que s'oblida que ningú pot ser feliç en una relació en la qual no se sent ell mateix.

També sé una mica d'ideologies, de deshumanització i de desconexió de mecanismes morals, i sé que per pegar a algú i fer-li sagnar pel nas un ha de posar en pràctica aquests processos.

Sé que la ideologia ens porta a justificar actes gens ètics només per protegir les nostres creences, deixant-nos portar per biaixos.

Sé de l'obediència a l'autoritat i de com persones "bones" poden fer coses dolentes només perquè algú amb molt poder ho ordena, però també crec que algunes persones trien professions que els permeten que el seu tret "d'agressivitat" flueixi sense inconvenient, sense plantejar-se canviar els seus dimonis interns ...

En realitat i com deia el principi, jo sé molt poc de política, però també sé que a la política li cal una mica de psicologia.